

а кончаватъ во именителный на ѡ скще Р. и Д.
динствъ. падежи кончаватъ на твърды гласны,
ъ, ъ, а дрѹги-те пакъ на мекы.

Спередъ старославянскій-а изговоръ полбглас-
ны-те ѡ и ѡ иматъ голѣмо употребленіе и въ
корень-а на слова-та, както можеме да видиме
тъ слѣдѹющи-те примѣры: дѡва быа,
всажъ, дѡщерь, къто, чѡто, мѡногъ,
смерть, крѡвь, дѡлгъ, съворъ.

Спередъ сегашно-то църковно превеписа-
ніе они са замѣнены со пълногласны първа-та со
р, а втора-та со е, както: дщерь смерть долгъ
сверъ, а въ дрѹги-те примѣри она со всемъ са
исхвърла: два, вса, всажъ, кто, что многъ.

Мы днеска сохраниваме тыа полбгласны въ
корень-а, обаче толко тамъ, гдѣ они, споредъ но-
во-то църковно правописаніе, са замѣняватъ со
пълногласны, а въ дрѹги-те слѹчай со всемъ они
не са слѡшатъ.

§ 120. Гласна-та У има еднакво про-
изношеніе со И, и ся употребява въ цър-
ковно-то правописаніе за гърчки слова, пи-
саны съ нея; като: сѹнодъ, мѹро (благоу-
ханіе), ѡвѡггеліе, Пѡвелъ.

§ 121. Ф .Ѳ. тыа безгласны буквы
со всемъ ся не свойственны на славянскій-а
языкъ, и ся употребяватъ толко за гърчки
слова; като: философіа Філімонъ, Ѳеб-
дѡръ, каѲізма, ѲкаѲістъ и проч.